

ges diceret, tum *mantum*, ut vocant, in-jectum humeris ab imperatore, in dextro indice insertus annulus, datum scriptum bombycinum, aureusque circulus impositus capiti; tum hæc verba profatus imperator, « Esto patricius misericors et justus, » illum dimittebat.

(5. Est tamen cur quis, nec immerito, dubitet an ista formula adversus patricios omnes usurpata sit, an in iis tantum, quibus una cum patriciatu data provinciæ regendæ potestas est. Usus enim diu fuit, ut patricii et provinciis præessent, et bellis; ita Ægidius et Aetius Galliis; Longinus Ravennæ exarchatui, et alii aliis provinciis præpositi. Unde apud historicos interdum legere est: « Patricius Italiæ, Siciliæ, Africæ, » quod ii, qui eas regebant provincias, essent patricii. Quin etiam qui clarissimis urbibus, ut Constantinopoli, ut Romæ, præfecti erant, ii ut plurimum patricii fuerunt; unde quisvis intelligat, cum Pippino, cum Carolo Magno a Summis Pontificibus, populoque Romano patriciatu honos delatus est, iis nihil datum esse aliud, quam tuendi populi, hostis repellendi, et Ecclesiæ protegendæ potestatem.

(6. Hinc Adrianus (ep. 97, *al.* LXXXV) ad Carolum M. Romanæ ditionis patricium, exarchatus vero, ac pentapolis D. Petrum: « Honor, inquit, patriciatu vestri a nobis irrefragabiliter conservatur, etiam, et amplius honorifice honoratur; simili modo ipse patriciatu B. Petri fautoris vestri tam a S. Rec. domno Pippino magno rege genitore vestro in scriptis in integro concessus, et a nobis amplius confirmatus, irrefragabili jure permaneat. » Quidnam vero hac comparatione patriciatu velit, per se patet, inquit Cl. Cennius (*Codic. Carol.*, t. I, pag. 294). Petrus enim in cælis habitans, non nisi protector, aut defensor sui successoris in administratione provinciarum esse poterat. Talemque fuisse Carolum Romæ, et ducatus immensa testium integerrimorum serie comprobari posset; satis tamen erunt duo apud Ducangium, in *Glossario* (v. *Patricius*); in *Capitulari* 1, an. 769, et *Aquisgran.*, an. 789 Carolus dicitur: « Rex, regniq. Francorum rector, et devotus S. Ecclesiæ defensor atque adjutor in omnibus Apostolicæ Sedis. » Hugo Flaviacensis in *Chron.*, pag. 223: « Non debere regem imperatoris filium, qui non sine causa gladium portaret, qui Romanæ reip. patricius, tutor et defensor esse deberet, » tantam pati Ecclesiæ Dei conculcationem. » Idcirco pontifex in laudata epistola eundem honorem exigit a Carolo erga patriciatum D. Petri, quo ipse Caroli patriciatum prosequeretur. Deinde pergit dicere: « Quia sicut nos semper vestros homines suscipientes commonemus, ut in vera fide, atque puritate cordis totis eorum viribus in vestro maneant servitio, ita et vos sicut mili modo quicumque ex nostris hominibus ad vos veniunt, » etc. Nam summam eandem fidem, ac benevolentiam erga apostolorum Principem tutorem, et defen-

sorem donationis Pippiniæ ab eo confirmatæ servandam esse ait a Carolo, quam ipse Carolo servabat tutori ac defensori Apostolicæ Sedis, ut perspicue Paulus I eum appellat: « Ecclesiæ tutorem » (ep. 27, *al.* XXXVII), et alibi passim protectorem ac defensorem.

(7. « Quod si forte aliquando Carolus quidquam juris sibi arrogari tentavit pro sui patriciatu honore, ut suggestum ei fuerat ab adversariis Apostolicæ Sedis, Pontifex suaviter restitit, suosque terminos patriciatum excedere non permisit. Rei exemplum suppetit ex iisdem Adriani epistolis (93, *al.* LXXI) suggerebatur Carolo, Ravennæ archiepiscopum eligi debere coram misso regio. Negat Pontifex et ad patriciatu honorem quod attinet: « Nullus homo, inquit, esse videtur in mundo, qui plus pro vestra regalis excellentiæ decertare moliat exaltatione, quam nostra Apostolica assidua deprecatio; et sicut in nostris præcordiis, nisibus totis ubique super omnes, vos honoravimus, et honoramus; ita amplius, ac amplius honorem regni vestri præcellere omnibus, qui in mundo esse noscuntur; verumtamen et de ipsa benevolentia, quam in vestrum gerimus cultum honoris, in universo innotuit mundo, sicut nempe omnibus patet, quia die noctuque in confessione fautoris vestri B. Petri non intermissum fundere præces. » Hujusmodi alia et in prædecessorum, et in Adriani epistolis multa inveniuntur. Quare evidens est, patriciatum, quem alibi videre est appellatum *vestram regalem tuitionem* (ep. 83, *al.* LXXXIV) in eo situm fuisse, ut S. sedes defenderetur spe præmii cælestis (quod nostri ævi eruditius aliquot extra Italiam, terrena sapientibus, modicum videtur), et de adversariis victoriæ in hoc mundo per sancti apostolorum Principis adjutorium, assiduis publicisque Pontificis, et Romanorum precibus ante ejus confessionem imploratum. Hac una spe illectos Pippinum et Carolum Francorum reges longe lateque amplificasse apostolicæ Sedis ditionem invenio: at domini quidquam sibi aut arrogasse, aut reservasse, præterquam in Spoleti, et Tusciæ ducatibus, nusquam legitur. »

(8. Diu apud Romanos in honorem fuit patricii, et appellatio, et dignitas; quæ et sublata sæpius, et restituta est. Quis enim non noverit celebratissima illa Alberici, Crescentis, Jordanis nomina, quorum frequens apud Hugonem Flaviacensem, Helinandum, Othonem Frisingensem, mentio est. Anno tandem 1132 ab Eugenio III, pax ea lege cum Romanis inita est, ut abrogato patriciatu, præfectus qui urbem regeret, revocaretur.

(9. A Romanis ad exterarum etiam gentes patriciatu dignitas propagata est, maxime apud Francos, Burgundiones, Anglo-Saxones; unde Dynamius Galliarum patricius a Gregorio Magno dicitur, Mummolus a Gregorio Turonensi, et ab aliis aliis. Patrio- rum etiam meminit Charta regis Inæ, cujus

testamento principes, senatores, et patricii subscribunt. Ipsi etiam rerum gestarum gloria, et generis nobilitate insignes viri

patricii nomen honoris ergo sibi asciscabant, ut Richardus ille, qui Normannorum se et ducem et patricium nuncupat.

PATRIMONIUM.

SUMMARIUM.

1. Ad titulum patrimonii vel pensionis ordinari posthac non possunt nisi illi quos episcopus judicaverit assumendos pro necessitate vel commoditate ecclesiarum suarum. — 2. Necessitas, vel saltem utilitas Ecclesiæ pro admittendo patrimonio, vel pensione regulariter concurrunt, et alterum adesse censetur, quoties agitur de promovendo viro docto, vel nobili, seu potente, probatæ vitæ et integritatis. — 3. Patrimonium seu pensio debet vere et realiter ab ordinando pacifice obtineri; et debet esse sufficiens ad suam honestam sustentationem. — 4. Unde clericus suscipiens ordines sacros cum patrimonio ficto, sicuti etiam cum ficto beneficio, suspensionem incurrit. — 5. Non esset tamen suspensus ipse ordinatus si bona fide et sine ulla fraude, et dolo absque legitimo titulo ordinetur. — 6. Et sic ordinatus in subdiaconum ad titulum patrimonii ipsi a patre assignati, si postea habuit notitiam prioris obligationis dicti patrimonii, nullas incurrit pœnas statutas a Tridentino. — 7. Donans fraudulenter, vel fecte promittens patrimonium, deprehensa fraude, et constituto, quod promissio patrimonii fuit ficta, vel donatio tantum verbalis, debet propter fraudem commissam contra Ecclesiam puniri per sententiam judicis amissione patrimonii. — 8. Unde patrimonium pro ordinando semel constitutum non potest amplius revocari prætextu, quod fuerit fictitè constitutum et donatum; nec admittitur constituens, aut donans ad allegandam et probandam fictionem, sed cogitur illud libere ordinato consignare. — 9. Patrimonium clericum non dicitur fictum, neque fiduciarium, neque insufficientem, si patri una cum fratribus insimul donantibus nihil remaneat pro eorum victu; dummodo donatio sit realis, firma, legitime facta, et tot honorum, ut fructus ascendant ad summam præscriptam in diœcesi. — 10. Non potest tamen solus pater donare uni filio clerico pro patrimonio in præjudicium aliorum filiorum, non relicta eis legitima portio. — 11. Donatio patrimonii facta a patre filio, ut ad sacros ordines promoveri possit, non conferri debet, nec imputari in legitimam. — 12. Donatio facta, et secuta traditione honorum donatorum pro patrimonio ad suscipiendos ordines sacros, si clericus moriatur ante susceptos ordines, non obstat Decretum concilii Tridentini, *cit.*, sess. xxj, c. 2, quin donans recuperet eadem bona, si, attento jure communi, restituenda forent. — 13. Non desunt tamen, qui tenent contrarium. — 14. Patrimonium donatum per parentes ea conditione, ut filius usufructum habeat, donec beneficium aliquod, aut bona alia ad ejus congruam sustentationem sufficientia adquisierit, est sufficiens, et ad illius titulum potest ordinari. — 15. Talis autem clericus non spoliatur dicto patrimonio, quamvis beneficium, vel bona acquirat, sed viget patrimonium ut prius, non obstante dicta conditione, donec ab episcopo non fiat subrogatio. — 16. Tale patrimonium assignatum clericis a consanguineis cum clausula: *Donec fuerit de beneficio provissus*, non comprehendit officium organistæ et magistri capellæ. — 17. Patrimonium debet constitui super re immobili. — 18. Item patrimonium debet esse res certa et fructifera. — 19. Patrimonium pro ordinando clerico potest constitui super bonis emphyteuticis. — 20. Patrimonium constitui potest etiam in censibus, dummodo, etc. — 21. Patrimonium constitui non

potest in bonis hypothecatis. — 22. Potest tamen in ipsis bonis hypothecatis constitui, quando bona hypothecata, deductis oneribus, sufficiant ad congruam sustentationem. — 23. Item potest in ipsis bonis hypothecatis constitui, quando donator vel assignator patrimonii aliis hypothecati promisit evictionem, et habet alia bona libera, de quibus eam præstare potest, et multo magis quando ipsa bona donata, vel assignata, sufficiunt ad congruam sustentationem. — 24. Patrimonii quantitas, ad quod quis promoveri possit, non taxatur, sed remittitur ad terminos concilii. — 25. Patrimonii examen pertinet ad episcopum privative quoad alios. — 26. Taxa patrimonii sacri extra urbem in summa scutorum quadraginta monete Romanæ non dicitur excessiva, nec est reducenda. — 27. Ultra taxam non possunt in patrimonium assignari alia bona. — 28. Impetrato beneficio, bona assignata in patrimonium redeunt ad primævum statum, etiam pro rata beneficii obtentii, facta tamen prius subrogatione per ordinarium. — 29. Patrimonium ordinandi inserviens solum pro supplemento defectus reddituum beneficii, non admittitur, nisi Ecclesiæ utilitas, aut necessitas id exigere episcopo videatur. — 30. Facilius tamen ordinandus admittitur ad hunc titulum, quam si haberet patrimonium simplex sine admisione beneficii. — 31. Obtineus breve extra tempora cum clausula: *Ut ad titulum patrimonii tui promoveri licite possis*, non censetur dispensatus super necessitate, vel commoditate Ecclesiæ a concilio Tridentino requisita ad hoc, ut quis ad titulum patrimonii possit ordinari. — 32. Episcopus non potest ordinare suum familiarem triennale ad titulum patrimonii, vel pensionis ob necessitatem, vel utilitatem Ecclesiæ; sed requiritur beneficium. — 33. Patrimonium clericum, ad cuius titulum fuit ad sacros ordines promotus, non potest capi in executionem ob illata vulnera alicui ad resciciendas curationis expensas a iudice condemnatas, etiamsi nihil aliud præterea possideat. — 34. Sine patrimonio, aut beneficio non possunt promoveri ad sacros ordines clerici religiosi more regularium in communi viventes, qui nunquam, vel non nisi ad certum tempus professionem emittunt, et interim ad sæculum redire possunt. — 35. Patrimonium, an tale sit, quod sufficiat, reliquitur arbitrio ordinarii propter diversitatem locorum, cum in uno loco sufficiat, quod in alio non erit sufficiens. — 36. Patrimonium, seu pensio, posthac sine licentia episcopi alienari, aut extinguere, vel remitti nullatenus potest, donec ordinati beneficium ecclesiasticum sufficiens suo statui sint adepti, vel aliunde habeant, unde vivere possint. — 37. Unde patrimonii titulus non extinguitur, etiamsi ordinatus acquirat alia bona, donec ab episcopo loco patrimonii subrogentur. — 38. Neque ordinatus potest absque expressa licentia episcopi donare patrimonium libere constitutum, reservato sibi usufructu ad vitam. — 39. Neque potest absque dicta licentia episcopi illud in emphyteusim concedere, reservato desuper annuo canone fructibus correspondente. — 40. Neque patrimonium potest sine licentia episcopi alienari, etiamsi ordinatus consequatur beneficium. — 41. Prohibitio concilii Tridentini alienandi patrimonium extenditur ad fiducionem ordinati, et quomodo in tali casu provideatur creditori? — 42. Venditio, hypothecatio, extinctio patrimonii vel pensionis subsequens promotionem est invalida. — 43. Patrimonii sacri permutatio sine episcopi consensu nulla est. —

44. Ad uberiorem notitiam adducitur hic epistola encyclica sacrae congreg. Concilii super patrimonio

(1. Ad titulum patrimonii vel pensionis ordinari posthac non possunt, nisi illi, quos episcopus iudicaverit assumendos pro necessitate vel commoditate ecclesiarum suarum. Sic expresse concil. *Trid.*, sess. *xxi*, *De reformat.*, cap. 2, ibi: « Patrimonium vero vel pensionem obtinentes ordinari posthac non possunt, nisi illi, quos episcopus iudicaverit assumendos pro necessitate vel commoditate ecclesiarum suarum; » et novissime de mandato Innocentii XI, sacra congregat. Conc., 3 Mart. 1679.

(2. Necessitas autem, vel saltem utilitas Ecclesiae pro admittendo patrimonio vel pensione regulariter concurrat, et utrumque adesse censetur, quoties agitur de promovendo viro docto, vel nobili seu potente, probatae vitae et integritatis, quibus valde indiget Ecclesia. Cap. *Super specula* 5, De magistris, cap. *Cum ex eo* 34, De election. in 6; Riccius, *Prax. for. eccles.*, tom. III, resolut. 458, num. 3; Ventriglia, tom. I, adnotat. 44, § *Unico*, num. 29; Monacell., tom. I, tit. 3, formul. 17, num. 3, ubi addit: « Quod nota pro captando arbitrio episcoporum, qui non semel rerum cortici haerendo, excusatione deficientiae beneficii, etiam hos ab ordinatione repellunt. » Et eod. t. 1, in *Appendice ad litteram sac. cong. Concilii super patrimonio ordinandorum*, num. 7, ubi citat etiam Garciam.

(3. Patrimonium seu pensio debet vere et realiter ab ordinando pacifice obtineri, et debet esse sufficiens ad suam honestam sustentationem. Sic expresse concil. *Trident.*, *cit.*; sess. *xxi*, cap. 2, ibi: « Eo quoque prius perspecto patrimonium illud vel pensionem vere ab eis obtineri, taliaque esse, quae eis ad vitam sustentandam satis sint. » (4. Unde clericus suscipiens ordines sacros cum patrimonio ficto, sicuti etiam cum ficto beneficio, suspensionem incurrit. *Vid.* v. *Ordo*, art. 2, n. 90. (5. Ubi iura et decreta ad id adducuntur. Non esset tamen suspensus ipse ordinatus, si bona fide, et nulla fraude, et dolo absque legitimo titulo ordinaretur. *Vide* verb. *Ordo*, n. 91. (6. Et sic ordinatus in subdiaconum ad titulum patrimonii ipsi a patre assignati, si postea habuit notitiam prioris obligationis dicti patrimonii, non incurrit poenas statutas a *Trident.*, *cit.*, sess. *xxi*, cap. 2, quia ab initio fuit in bona fide. Sic decisum fuisse a sacra cong. Concilii sub die 26 Junii 1621, referunt Sellius, in *Selectis canonic.*, cap. 3, n. 17; et Barbosa in *concil. Trident.*, *loc. cit.*, num. 72.

(7. Donans fraudulenter vel fecte promittens patrimonium, deprehensa fraude, et constituto, quod promissio patrimonii fuit ficta et donatio tantum verbalis, debet propter fraudem commissam contra Ecclesiam puniri per sententiam iudicis amissione patrimonii. Nicol. Garcias, *De benefico.*, part. II, cap. 5, num. 152; Sanchez, *De matrimon.*, lib. VI, disp. 32, num. 8, ad. med.; Fr.

ordinandorum. — 45. Alia ad rem notabilia, cum additionibus ex aliena manu, ad num. 76.

Emmanuel, in *Summa*, tom. II, cap. 15, num. 7; Petrus de Ledesma, in *Summa*, part. I, *De sacrament.*, ubi *de sacramento Ordinis*, cap. 7, conclus. 6, definit. 5; Avila, *De censur.*, part. III, dist. 5, dub. 5, vers. *Tertia conclusio*. Rodericus a Cunha, in *Commentar.*, ad c. 1, num. 23, dist. 70; Barbosa, in *concil. Trident.*, *cit.*, sess. *xxi*, cap. 2, n. 70, et alii.

(8. Patrimonium pro ordinando semel constitutum non potest amplius revocari praetextu, quod fuerit fictitum constitutum, et donatum, nec admittitur constituens, aut donans ad allegandam et probandam fictionem, sed cogitur illud libere ordinato consignare. Sic respondit S. cong. Episc., in *una Januen.*, 6 Septemb. 1697, *proponente eminentissimo Colloredo*.

(9. Patrimonium clerici non dicitur fictum, neque fiduciarium, neque insufficienti, si patri una cum fratribus insimul donantibus, nihil remaneat pro eorum vietu, dummodo donatio sit realis, firma, legitime facta, et tot bonorum, ut fructus ascendant ad summam praescriptam in dioecesi. Sacra congreg. Episcop., in *Aretina*, 10 Aprilis 1590, *cit.* et secut. a Nicolio, *Lucubrat. canonic.*, lib. I, tit. 1, post. n. 23, vers. *Et quod Patri*, et a Monacell., tom. I, tit. 3, formul. 13, n. 5. Tales autem donationes non debent recipi, nisi prius constet, parentes aliunde habere, unde honeste pro status qualitate sustentari queant. S. cong. Conc., in *Casenaten. synodi*, 26 Febr. 1695, apud. Monacell., tom. III, tit. 2, formul. 2, n. 4.

(10. Non potest tamen solus pater donare uni filio clerico pro patrimonio in praedictum aliorum filiorum, non relicta eis legitima portione, sed tantum relicta debita portione aliis filiis, ita ut talis donatio in praedictum aliorum filiorum, nec juramento firmetur. Gabriel, *De donationibus*, conclus. 4, n. 5; Marius Antonius de Macerata, *Variar. resolut.*, lib. I, resolut. 88, n. 9, vers. *tertio*; Nicolius, *Lucubrat. civil.*, lib. II, tit. 7, *De donat. inter virum et uxorem, et inter patrem et filium*, n. 15, vers. *Imo filius*; Monacell., tom. I, tit. 3, formul. 13, n. 6; Ventriglia, tom. I, adnotat. 42, § 1, n. 24, subdens, quod hinc bene servant nonnullae curiae ecclesiae informationem capiendam super numero filiorum et bonis donantis.

(11. Donatio patrimonii facta a patre filio, ut ad sacros ordines promoveri possit, non conferri debet, nec imputari in legitimam, quia talis donatio non dicitur ob causam, cum non habeat necessitatem, ut est donatio causa dotis, nec respiciat commodum donantis; tum quia patrimonium non est libere assignatum, ut de illo possit clericus ad libitum disponere, cum non possit vendi, nec alienari, quod requiritur in legitima, adeoque, etc. Gratian., *Discept. Forens.*, cap. 159, n. 31; Squillant., *De privileg. cleric.*, cap. 12, n. 25; cum aliis ibi citatis. Ventriglia, *loc. cit.*, n. 22; Barbosa, *De offic. et*

potest. episcop., part. II, allegat. 19, a n. 64 ad 69, cum innumeris ibi citatis contra plures alios citatos, *ibid.*, n. 70.

(12. Donatione facta et secuta traditione bonorum donatorum pro patrimonio ad susceptionem ordines sacros, si clericus moriatur ante susceptos ordines, non obstat decretum concilii Trident., *cit.*, sess. *xxi*, cap. 2, quin donans recuperet eadem bona, si, attento jure communi, restituenda forent. Sic decisum fuisse a sac. cong. Concilii, in *Mutinen.*, 11 Junii 1631, referunt Sellius, in *Select. canon.*, cap. 3, n. 3; et Barbosa, in *concilii Trident.*, *loc. cit.*, n. 43. Ventriglia tamen, *loc. cit.*, n. 23, cum Riccio, Antonio de Marinis. (13. Donat. ibi adductis dicit, quod si haec donatio facta pro suscipiendis sacris ordinibus non habuerit effectum suum, quia donatarius discesserit e vita ante susceptionem ordinum, adhuc donatio ad haeredes donatarii transit, et non ad donantem revertitur.

(14. Patrimonium donatum per parentes ea conditione, ut filius usumfructum habeat, donec beneficium aliquod, aut bona alia ad ejus congruam sustentationem sufficientia adquisierit, est sufficiens, et ad illius titulum potest ordinari. Sic decisum fuisse a sac. cong. Episcop. et Regul., in *Eugubina*, 22 Maii 1590, referunt Sellius, *loc. cit.*, cap. 3, n. 2, et Barbosa, *loc. cit.*, n. 41. *Vide infra*, n. 28. (15. Talis autem clericus non spoliatur patrimonio, quamvis beneficium vel bona acquirat, sed viget patrimonium ut prius, non obstante dicta conditione, donec ab episcopo non fiat subrogatio. *Vide* verb. *Ordo*, art. 2, n. 93, ubi afferuntur ad id Decreta sacrae congregationis.

(16. Tale autem patrimonium assignatum clerico a consanguineis cum clausula: « Donec fuerit de beneficio provisorius, » etc., non comprehendit officium organistae et magistri capellae. S. congregat. Concilii, 26 Jun. 1621; apud Barbos., in *Summa Apostolic. decis.*, verb. *Patrimonium*, n. 10.

(17. Patrimonium super re immobili constitui debet. *Communis* cum Barbosa, in *concil. Trident.*, sess. *xxi*, cap. 2, n. 36, et *De offic. et potest. episcop.*, part. II, allegat. 19, n. 55, cum pluribus ibi citatis.

(18. Item patrimonium debet esse res certa et fructifera. Sic decisum referunt Garcias, *De beneficiis*, part. II, cap. 5, n. 96, et Barbosa, in *Trid.*, *loc. cit.*, n. 37, et in *Summa, loc. cit.*, n. 4.

(19. Patrimonium pro ordinando clerico potest constitui super bonis Emphyteuticis. Sac. congregat. Concilii, in *Lucana*, 7 Septembris 1630; apud Barbosam, in *Summa Apostolica decis.*, *loc. cit.*, n. 12.

(20. Patrimonium constitui potest etiam in censibus, dummodo constituentes tale patrimonium in forma juris valida se obligent, quod in casu redemptionis pro sufficienti ordinati vietu providebunt, donec iterum investiantur. Sacra cong., in *Nulius*, 21 Junii 1629, l. *xiii Decretor.*, p. 109.

(21. Patrimonium constitui non potest in

bonis hypothecatis, quia ordinatus non poterit ex illis bonis sustentari, si creditor de iis sibi satisfieri voluerit, nam transierunt cum onere hypothecae. Sacra cong. Episcop., in *Ugentina*, 6 Octobris 1717. (22. Potest tamen in ipsis hypothecatis constitui, quando bona hypothecata, deductis oneribus sufficiunt ad congruam sustentationem. Eadem sac. congreg. Episcop., in *Faventina*, 9 Martii 1614, et etiam sac. congreg. Conc., apud Nicol., *Lucubrat. canonic.*, lib. I, tit. 11, n. 25, vers. *Quod tamen*. (23. Item potest in ipsis bonis hypothecatis constitui, quando donator vel assignator patrimonii aliis hypothecati prouittit evictionem, et habet alia bona libera, de quibus eam praestare potest, quia tunc ratio cessat, et multo magis, quando ipsa bona donata vel assignata, deductis oneribus, sufficiunt ad congruam sustentationem. Eadem sac. congreg. Episcop., in *dicta Faventina*, 9 Maii 1614; apud Nicol., *loc. cit.*, vers. *Limilandum tertio*.

(24. Patrimonii quantitas, ad quod quis promoveri possit, non taxatur, sed remittitur ad terminos concilii. Sac. cong. Conc., penes Garciam, *De benefico.*, part. II, cap. 5, num. 113; et Barbos., in *Tridentin.*, sess. *xxi*, cap. 2, num. 37, et *Jur. Eccles. univers.*, lib. I, cap. 33, num. 153, et in *Summa, loc. cit.*, num. 3.

(25. Patrimonii examen pertinet ad episcopum privative quoad alios. Sac. cong. Conc., in *Placentin.*, 16 Martii 1630; apud Barbos., in *Trid.*, *loc. cit.*, num. 39, et in *Summa, loc. cit.*, num. 11, et *Jur. Eccles. univers.*, *loc. cit.*, num. 156.

(26. Taxa patrimonii sacri extra urbem in summa scutorum quadraginta monetae Romanae non dicitur excessiva; nec est reducenda. Sacra congregat. Concil., in *Senogallien. pro terra Rocche contradae*, 20 Jun. 1705, in responsion. ad primum dubium.

(27. Ultra taxam non possunt in patrimonio assignari alia bona. Eadem sac. cong. Concil., in *dicta Senogallien.*, in respons. ad tertium dubium.

(28. Impetrato beneficio, bona assignata in patrimonium redeunt ad primarium statum, etiam pro rata beneficii obtenti, facta tamen prius subrogatione per ordinarium. Eadem sac. cong. Concil., in *dicta Senogallien.*, in responsione ad 4 et 5 dubium, juxta alia Decreta, in *Terracinen.*, 20 Julii 1619, et in *Tolentinaten.*, 10 Maii 1692, in quibus responsum fuit, titulum et privilegium patrimonii ordinati non exstingui, quamvis ordinatus acquirat beneficium, nisi fiat ab episcopo subrogatio.

(29. Patrimonium ordinandi inseruiens solum pro supplemento defectus reddituum beneficii, non admittitur, nisi Ecclesiae utilitas, aut necessitas id exigere episcopo videatur. Sac. cong. Concil., in *Asculana*, 13 Martii 1693, l. *xxiii Decret.*, fol. 62, et in *Tridentina*, 1 Martii 1687.

(30. Facilius tamen ordinandus admittitur ad hunc titulum, quam si haberet patrimonium simplex sine admistione beneficii.